

tea lui, limba i se deslerà mi, pentru mirarea celor
 care che nu-lă aszisseru nici odatu vorbindu o singuru
 vorbu, elu striga atitu de tare ka mi chei alu :

— Mărire siu lui lui Davidu ! Bine-kăvintatu
 celu che vine intru numele Domnului ! Bine-kăvintatu
 fu împăratu lui Israelu !

Si se vedeă căpeteniile preoilor, cărtă-
 rari mi farisei trăindu-se ka nemădușpire din mă-
 dușimea oamenilor, mi se depăru însușimintău, ak-
 koperindu-mi fața ka mantiele lor, mi zikindu :

— O ! nu vomu folosi nimicu ka omu aचे-
 sta, căci eatu-lă fukindu atitea minșu, mi toatu lu-
 mea alerindu dăru dănușu.

Si șu dăntu înșu kătezaru a înainte pi nu la
 Iisus, mi a i zice :

— Ia fu s'ă taku konișu aचेstia kapu te lădu
 ka kamu ai fi Dumnezeu.

Dar Iisus le respunse :

— Nușu cititu în profetușu împăratu : „Elu
 va trage lădule din gura konilor celor mișu mi
 a kreskătoarelor ; mi daku voru tachea konișu, petre-
 le kiaru voru afu șu glas, mi se voru face aszite
 din lokulu lor !“

Dășșeu ne Iisus la templu, mi, kundă intru
 în a doza tindu, fie-kare se grădui împrejurulu lui
 strigindu :

— Vorbește, vorbește, Doamne ! învațu-ne ;
 șune-ne che s'ă kăpetușu despre cărtăraru mi despre
 farisei.

Si Iisus kare nu voisse pi nu atănu s'attache